

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ БРАЋЕ ГРИМ

Ова књига припада:

.....

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ БРАЋЕ ГРИМ

Назив оригинала: Grimm's Fairy Tales
Copyright © 2005 Award Publications Limited
Права за српско издање © 2019 Вулкан издаваштво
Илустрације и адаптација текста: Вал Биро

Издавач: Вулкан издаваштво, Београд
Суиздавач: Ружно паче, Нови Сад
За издавача: Мирослав Јосиповић, Ненад Атанасковић и Саша Петковић
Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа
Превод са енглеског језика: Невена Лукинић
Лектура: Игор Станојевић
Штампа: Вулкан штампарија, Војводе Степе 643а, Београд
Тираж: 1.000

ISBN: 978-86-10-02686-3
COBISS: 276041740

Сва права су задржана. Ниједан део ове књиге не сме се чувати, умножавати или на било који начин дистрибуирати, било у електронском или механичком облику, укључујући и фотокопирање, снимање и све остале системе чувања и размене података, без претходног писаног допуштења од стране власника права.

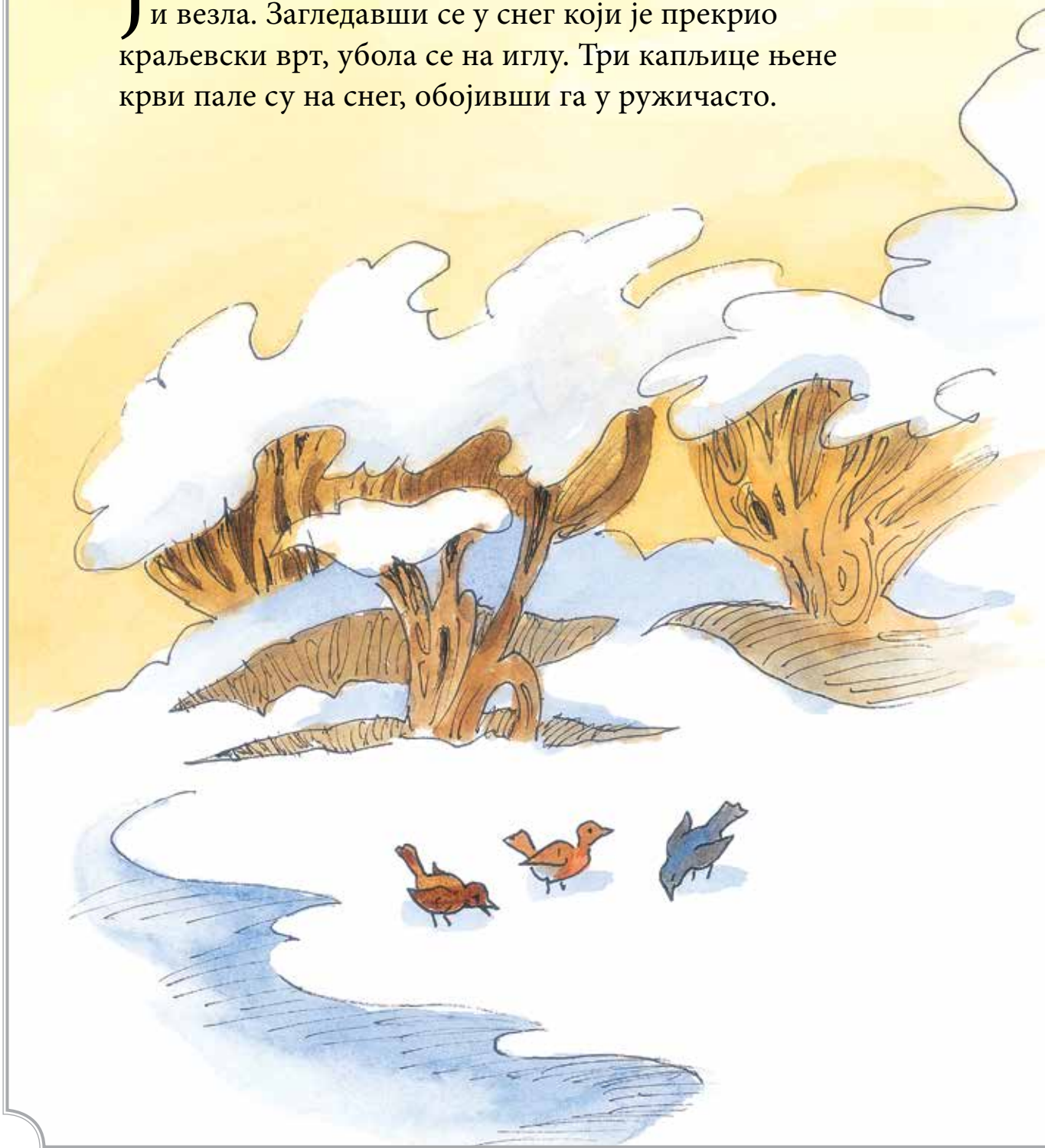
Садржај

Снежана и седам патуљака	7
Бременски музиканти.....	45
Златна гуска	69
Обућар и вилењаци	95
Вук и седам јарића	109
Чаробни лонац.....	131
Срећни Јовица.....	143
Ивица и Марица.....	163
Браћа Грим	199

Снежана и седам патуљака

Једног зимског дана краљица је седела крај прозора и везла. Загледавши се у снег који је прекрио краљевски врт, убола се на иглу. Три капљице њене крви пале су на снег, обојивши га у ружичасто.

„Ех, када бих имала једну кћер с руменим
образима, лица белог као снег и косе црне попут
ебановине“, маштала је краљица.

Жеља јој се убрзо остварила и добила је девојчицу лица белог као снег, с руменим образима и косе црне попут ебановине. Дала јој је име Снежана.

Једног дана, међутим, краљица се разболела и умрла, а краљ се након неког времена оженио другом женом.

Нова краљица била је прелепа,
али толико сујетна да никако није
могла да поднесе да постоји неко
лепши од ње. Она је зато свакога
дана питала своје чаробно
огледало:

*Огледалце, огледалце моје,
кажи ми на свейу најлейши ко је?*

Огледало јој је одговарало: „Краљице, у читавом
краљевству нема лепше од тебе.“ И краљица је,
знајући да њено огледалце увек говори истину, била
задовољна.

Међутим, Снежана је порасла и већ у седмој години постала далеко лепша од краљице. Ова је била толико љубоморна да је једва могла и да погледа у Снежану.

Уместо тога, и даље је запиткивала своје огледалце:

Огледалце,
огледалце моје,
кажи ми на свешу
најлепши ко је?

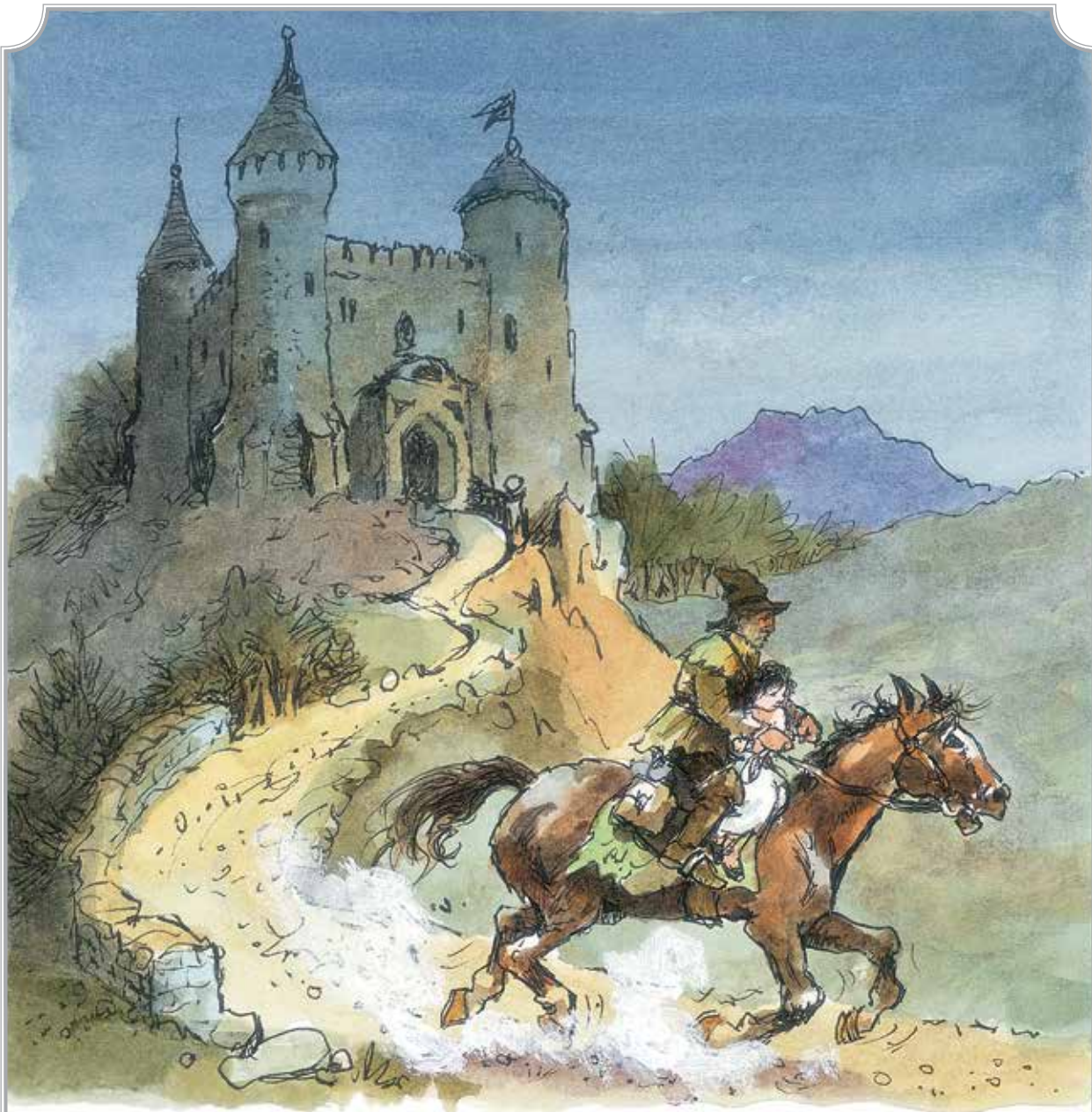

Али једног дана оно јој је
одговорило:

Краљице, најлејша си
била некад,
али је Снежана
најлејша сад!

То је толико разљутило краљицу
да је позвала једног од својих слугу и
наредила му да одведе Снежану у шуму
и да је се реши. „Не желим више никада
да је видим!“

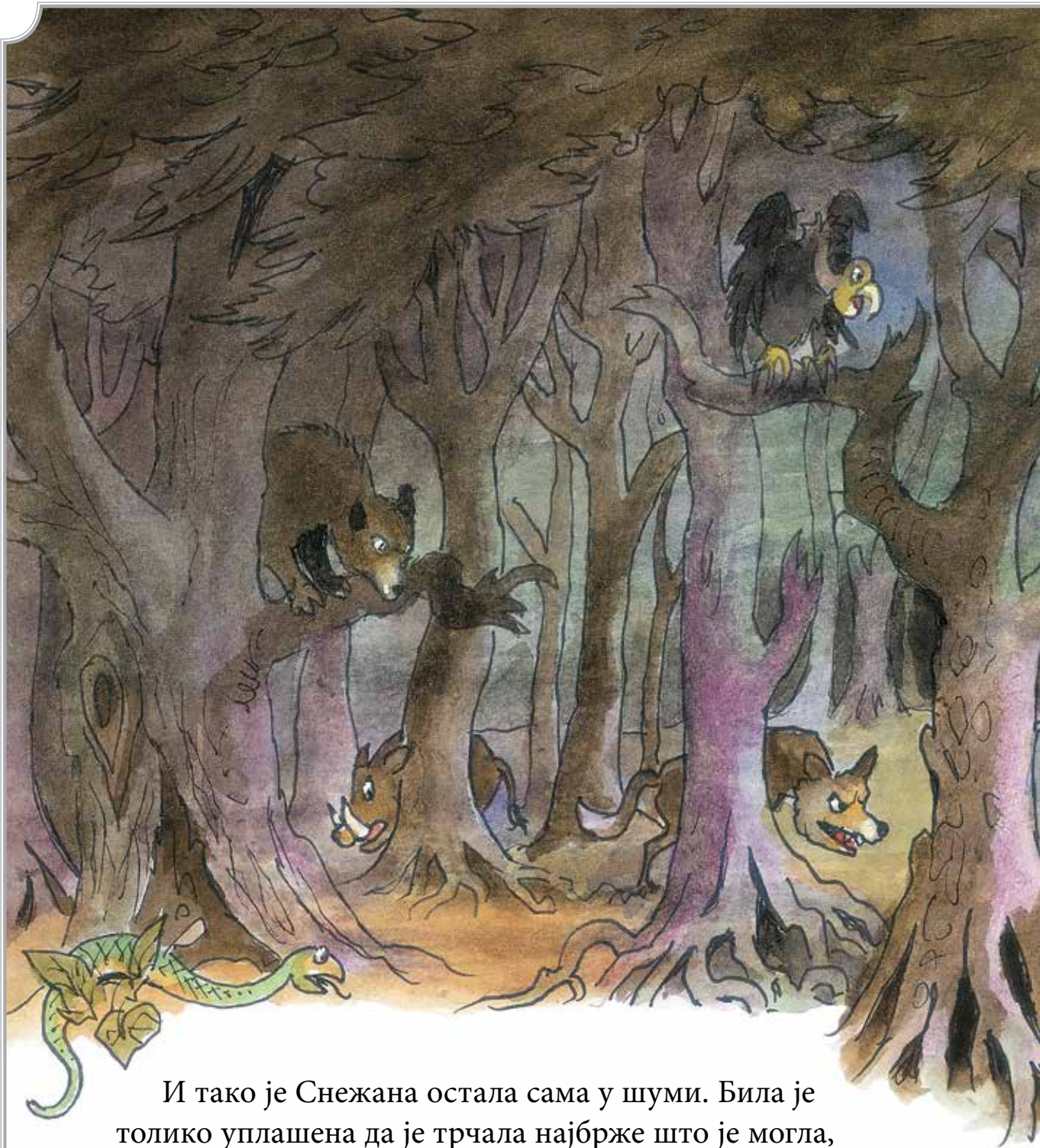

Слуга је похитао са Снежаном на своме коњу.
Јахао је што даље од замка, преко брда и поља, све док
није стигао у срце једне велике мрачне шуме. Тамо је
спустио Снежану с коња, а онда извадио нож.

„Молим те, немој да ме повредиш“, јецала је девојчица. „Побећи ћу негде далеко и нећу се никада вратити, обећавам!“ Слуга се сажалио над јадним дететом и пустио је да оде. „Дивље звери ће је свакако појести“, мислио је.

Као доказ да је извршио задатак, краљици је донео срце дивље свиње.

И тако је Снежана остала сама у шуми. Била је толико уплашена да је трчала најбрже што је могла, иако није знала ни куда иде. Дивље звери, које су се криле међу дрвећем, виделе су девојчицу у невољи, али је нису повредиле.

Почело је да се смркава кад је Снежана најзад наишла на једну малену кућу. Била је превише уморна да би даље трчала, па је покуцала – али одговора није било. Снежана је потом нежно отворила врата и ушла.

Унутра је све изгледало веома уредно и чисто, али необично мало. На столу је било постављено седам малих тањира и седам малих шоља. Пошто је била веома гладна, Снежана је узела мало хране из сваког тањира и отпила по гутљај воде из сваке шољице.

А онда је угледала седам малених кревета крај зида. Један од њих, који је био мало већи од осталих, таман је одговарао Снежани. Она се, уморна од лутања, спустила у њега. Потом се покрила и убрзо заспала.

Недуго затим, вратили су се власници куће. Били су то седморица патуљака, који су радили у брдима и копали злато. И како су ушли у свој дом, одмах су схватили да је неко био тамо.

„Неко је јео моју храну и пио из моје шоље!“, пожалио се један од патуљака. Остали су се окупили око стола и приметили да је и њихову храну неко грицкао.